

ἐκτελέσω τὴν βαρυτέραν ἐργασίαν, καὶ θὰ τὴν ἐκτελέσω· μὴ ἀπαιτεῖτε ὅμως παρὰ τοῦ δούλου ἔρωτα, Λιουδμηῆλα Σεργέεβνα!

Ἡ ἐντύπωσις τοῦ λόγου τούτου, κατὰ τὴν προπαρὰσκειασθέντος, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Βελτίστσεφ, δὲν ἦτο διόλου ἀσχημος· ἡ Λιουδμηῆλα ἴστατο σιωπῶσα, προδήλως ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν λόγων του, καὶ παρητήρει αὐτὸν διὰ πλατείως ἡνεωγμένων καὶ σοβαρῶς ἐκπληκτικῶν ὀφθαλμῶν.

Ὁ Βελτίστσεφ σιωπῶν ἔκλειπτο ἡρέμα τοῦ θαλάμου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Πλῆρες ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ πλῆρες εὐφυῶς καὶ σοβαρᾶς ὕλης, ἐξεδόθη καὶ τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ἐκπροσωποῦν ὅλον τὸ θαλερὸν καὶ εὐθυμὸν τοῦ ἐκδότου του γήραος. Τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον σὺν τῷ ἐπισυνημμένῳ Ἡμερολόγιῳ τῶν Κυριῶν, εἶνε, ὁμολογουμένως, τὸ μείζονα κεκτημένον φιλολογικὴν ἀξίαν καὶ ἄξιον οὐ μόνον τῆς ὑποστηρίξεως ἀλλὰ καὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ κοινοῦ. Τὸν φόρον τοῦτον τοῦ σεβασμοῦ ἀποτίοντες σήμερον καὶ ἡμεῖς, ἀναδημοσιεύομεν τὸ κωτωτέρω ἀνέκδοτον, ἀναφερόμενον εἰς τὸν βίον τοῦ περιδοῦτου Ἀλῆ Πασσᾶ καὶ γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου καλᾶμου τοῦ κ. Α. Χρηστοβασίδη. Ἐστὼ ὡς μικρὸν δέϊγμα τῶν πλουσίων περιεχομένων τοῦ Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου 1890, τὸ ὁποῖον ἐκδόμας συνιστῶμεν εἰς τοὺς φιλομούσους ἡμῶν ἀναγνώστας. Πωλεῖται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς Κορίνθου, ὁδὸς Πρασσεῖου ἀριθ. 10 καὶ ἀποστέλλεται εἰς πάντα αἰτήσαντα, ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου. Σ. τ. Δ.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ

ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Δικαστικὸν ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ.

Ἐνας Χριστιανὸς Γιαννιώτης πλούσιος καὶ ἀκλῆρος μὴ ἔχοντας τί νὰ κάμῃ ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὴν Ἱερουσαλὴμ μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του, γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Τάφο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶχε ἕναν Ὀθρῆν πολὺ φίλο, φίλο σὰν ἀδελφὸ ὅξω ἀπὸ τὴν πίστι. Ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε ὁ Χριστιανὸς ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ του νὰ τὰς φῇσιν ὅτὸν Ὀθρῆν. Εἶχε δυὸ χιλιάδην φλωριά βενέτικα καὶ πολλὰ δαχτυλίδια καὶ σκουλαρίκια μαλαμματένια, ἀπὸ ἐνέχυρα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπόρεσαν ἐκεῖνοι ποῦ τᾶχαν νὰ τὰ βγάλουν. Δηλαδὴ ἦταν καὶ ὁ Χριστιανὸς σὰν τὸν Ὀθρῆν τοκιστής, γι' αὐτὸ εἶχαν καὶ πολλὰ φιλία ἀναμεταξύ τους. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κινήσῃ ὁ Χριστιανός, ἔμασε ὅλα τὰ φλωριά, ὅξω ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦθελε γιὰ τὸ ταξιδί του, καὶ ὅλα τὰ διαμαντικὰ του, τᾶβαλε σὲ μιὰ σακκούλα πλεχτὴ καὶ τὰ βούλωσε ἔς τὸ γλοῦπο μὲ τὴν βούλλα τοῦ δαχτυλιδίου τοῦ ποῦ φοροῦσε πάντα ἔς τὸ δάχτυλό του. Ἡ σακκούλα αὕτη εἶπε πῶς ἦταν πλεχτὴ καὶ ὄχι μοναχὰ πλε-

χτὴ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἓνα ράμμα μονάχα πλεγμένη, ὥστες ἦταν ἀδύνατον νὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ ἀπὸ μέσα τίποτε ὁ Ὀθρῆς καὶ νὰ κἀνῃ κλεψιά, ἐκτὸς ἂν ἀρνιώνταν ὅτι δὲν ἔλαβε καθόλου ποτὲ καμμιά σακκούλα. Ἀλλὰ ὁ Χριστιανὸς εἶχε τόσην μπιστοσύνη ἔς τὸν Ὀθρῆν, ὥστε τὸ εἶδος αὐτοῦ τῆς σακκούλας καὶ τὸ βούλλωμα ποῦ τῆς ἔχει κάνει μόνον γιὰ προφύλαξιν τοῦ Ὀθρῆου τῶκανε ἢ γιὰ προφύλαξιν δική του. Ἀφοῦ λοιπὸν παρέδωκε τὴν σακκούλα ἔς τὸν Ὀθρῆν, ὅπως εἶπαμεν, κλεισμένη, κίνησε γιὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του.

Δυὸ σωστὰ χρόνια ἔκατσε ἔς τὸν τόπο, ὅπου ἐγεννήθηκε, ἔζησε, ἐπαιδεύτηκε καὶ ἀπέθανε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ποῦ ἦρθε ἔς τὸν Κόσμον νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας, καὶ ἀφοῦ ἐβαφτίστηκε ἔς τὸν Ἰουδαῖον ποταμὸν μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του γύρισε πίσω ἔς τὰ Γιάννινα χατζῆς. Ἐτρεξαν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ φίλοι του νὰ τοῦ ποῦν τὸ καλῶς ὥρισε, ἔτρεξε καὶ ὁ φίλος του ὁ Ὀθρῆς. Ἐκανε μιὰ βδομάδα ποῦ δὲ μποροῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰτὶ ἐδέχονταν ἀκατάπαυστο κόσμον. Ἀμα ἔαδειασε, πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ περάσῃ ἀπὸ τ' ἀργαστήρι τοῦ Ὀθρῆου νὰ πάρῃ τὴν σακκούλα του. Ὁ Ὀθρῆς ἀμέσως ἅμα τοῦ ἐζητήθηκε ἡ σακκούλα τοῦ τὴν ἔδωκε. Ὁ Χριστιανὸς ἔρριξε ματιὰ ἔς τὴν βούλλα καὶ ἀφοῦ τὴν εἶδε σὲ καλὴ κατάστασιν καὶ ἰδίαν τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν πάει σπῆτι του, τὴν ἀνοίγει καὶ τί νὰ βρῇ μέσα; ὅλο ψεύτικα φλωριά καὶ μολυβένια δαχτυλίδια! Σκούζει, φωνάζει, πααίν! ἔς τὸν Ὀθρῆν, τοῦ λέει τ' εἶν' αὐτό; Ὁ Ὀθρῆς σὰν νὰ μὴ γινώριζε τίποτε τοῦ λέει:

— Δὲ ξέρω, ἀδερφούλη, τίποτε! Ὅπως μῶδωκες τὴν σακκούλα ἔτσι σοῦ τὴν ἔδωκα. Οὔτε ἡ βούλλα ἦταν χαλασμένη, οὔτε ἡ σακκούλα τρύπια. Γιὰ νὰ βγάλω ἐγὼ τ' ἀληθινὰ φλωριά καὶ τ' ἀληθινὰ δαχτυλίδια ἀπὸ μέσα ἔπρεπε ἢ τὴν βούλλα νὰ χαλάσω ἢ τὴν σακκούλα νὰ κόψω. Ἐπειτα τῶκανε ποτὲς ἐγὼ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Δὲν ἤξερε ὁ καυμένος ὁ Χριστιανὸς τί νὰ πῇ! Ὁ Ὀθρῆς φίλος καὶ τίμιος, ἡ σακκούλα γερή, ἡ βούλλα γερή καὶ ἰδίαν, τὰ φλωριά καὶ τὰ δαχτυλίδια ψεύτικα! Συλλογιέται, συλλογιέται, δὲν βρίσκει πορεῖα! Ὅ τὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ πάῃ νὰ πῇ τὸ παράπονό του ἔς τὸν Ἀλῆ-Πασσᾶ.

Παρουσιάζεται ἔς τὸ φοβερὸν Βεζύρη, γονατίζει, φιλεῖ τὴν ποδιά του καὶ τοῦ λέγει δακρυσμένος τὸ καὶ τό. Ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς χωρὶς νὰ βγάλῃ μιὰ χτυπάει τὲς ἀπαλάμες του καὶ ἀμέσως παρουσιάζεται ἕνας τζουχαντάρης¹ καὶ κάμοντας τὸν τεμενᾶ² περιμένει διαταγή.

1. Σωματοφύλαξ.

2. Ὑπόκλησις τοῦ σώματος καὶ φορὰ τῆς χειρὸς διὰ κινήσεως ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ στόματος, κατερχομένης ὅσον φθάνει ἡ χεὶρ καὶ ἀνερχομένης εἰς τὰ μέλη τῆς κεφαλῆς.

— Νὰ πᾶς καὶ νὰ μοῦ φέρῃς τὸν Μωσιὸν Κουφρίνα ἐδῶ ἔς τὴν στιγμὴ. Ἐτσι τὸν ἤλεγαν τὸν Ὀθρῆν.

Ὁ τζουχαντάρης ἔγινε ἄφαντος.

Σὲ μισὴ ὥρα μπῆκε ὁ Ὀθρῆς μέσα καὶ πῆγε νὰ φιλήσῃ τὴν ποδιά καὶ τὸ ποδάρι τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ, καὶ ἀφοῦ τὰ ἐφίλησε σταθήκε τρεμάμενος καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἔς τὴν μέση τοῦ ὄντα³. Λαβαίνει τὸ λόγο ὁ Πασσᾶς:

— Ὡρὲ Ὀθρῆ, τοῦτος ὁ Ρωμῆος μῶκανε κλάψα⁴ ὅτι ὅταν πάῃ⁵ ἔς τὸ Χατζηλίκι σ' ἄφησε μιὰ σακκούλα βουλωμένη γεμάτη φλωριά καὶ διαμαντένια δαχτυλίδια καὶ τώρα τῶδωκες τὴν ἰδίαν τὴν σακκούλα, μὲ τὴν ἰδίαν τὴν βούλλα, ἀλλὰ μὲ ψεύτικα φλωριά καὶ μὲ ψεύτικα δαχτυλίδια. Δόσε ἀπάντησι καὶ πρόσεξε καλὰ μὴμ πῆς ψέμα σ' ἔφαγε τὸ μπάτσι⁶.

— Ἀλήθεια, Πασσᾶ μου καὶ Βεζύρη μου, μ' ἄφησε μιὰ σακκούλα βουλωμένη, ἀλλ' οὔτε τί εἶχε μέσα ὄντας μοῦ τὴν ἄφησε ἡξερα, οὔτε τί εἶχε μέσα ὄντας τὴν πῆρε πάλι ξέρω. Ἄν ἤμουν ἐγὼ κακὸς ἄνθρωπος, τὴν βαστοῦσα τὴν σακκούλα καὶ ἀρνιῶμαιν ὁλότελα ὅτι τὴν ἔλαβα ἀφοῦ οὔτε μαρτυριὰ εἶχε ὄντας μοῦ τὴν ἔδωκε, οὔτε ἀποδείξι. Θέλει νὰ μὲ πάρῃ ἔς τὸ λαιμὸ τοῦ αὐτοῦ ὁ Χριστιανὸς γι' αὐτὸ μ' ἄφησε τέτοια σακκούλα, ἀλλὰ ὀρισμὸς ἔς τὸ χερί σου, Βεζύρη μου!

Ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς βρέθηκε μπερδεμμένος καὶ δὲ γινώριζε ἂν ὁ Χριστιανὸς ἤθελε νὰ πάρῃ ἔς τὸ λαιμὸ τοῦ τὸν Ὀθρῆν ἢ ὁ Ὀθρῆς ἐζήμιωσε τὸ Χριστιανό. Κυττάει καλὰ τὴν σακκούλα καὶ δὲ γλέπει τίποτε. Ἦταν πλεγμένη μὲ ἓνα ράμμα ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὸν πάτο. Ὅ τὸ τέλος παίρει καὶ τὴν βούλλα τοῦ Χριστιανοῦ μὲ μελάνι ἔς τὸ χαρτί καὶ τοὺς λέει νὰ φύγουν καὶ αὐτοὶ θὰ ξετάξῃ τὴν δουλειὰ.

Ἀμα ὁ Ὀθρῆς μὲ τὸ Χριστιανὸ ἔφυγαν, ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς βγάζει τὸ χρυσὸ τοῦ μαχαίρι, ὅπου εἶχε κρεμασμένο ἔς τὴν μέση του καὶ σχίζει τὸ σιτζαντέ⁷ τοῦ ὄντα καὶ ὕστερα φωνάζει τὸ δούλο ποῦ εἶχε ἐπιστάτη ἔς τὸν ὄντα καὶ τοῦ λέει:

— Δυὸ ζημιὲς ἔγιναν ἀπόψε ἐδῶ ἔς τὸν ὄντα. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά μοῦ λείπει ἡ βούλλα μου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μοῦ σχίστηκε ὁ σιτζαντές. Νὰ βγῇς ὅξω καὶ νὰ βρῇς τοὺς καλλιτέρους μαστόρους ποῦ εἶναι ἔς τὰ Γιάννινα νὰ μοῦ φτιάξουν τὴν βούλλα καὶ τὸ σιτζαντέ. Ἄν δὲν τοὺς βρῇς, πάει τὸ κεφάλι σου!

Ἐτρεξε ὁ κακόμοιρος ὁ δούλος ἄνω κάτω τὰ Γιάννινα γιὰ νὰ βρῇ τοὺς καλλιτέρους μαστόρους. Ἦρε δὲ τέτοιους ἕνα γιὰ τὴν βούλλα καὶ ἕνα γιὰ τὸν σιτζαντέ καὶ τοὺς ἤφερε ἔς τὸ Βεζύρη.

Ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς λέει ἔς τοὺς δυὸ μαστόρους ἀφοῦ τοῦ φίλησαν τὴν ποδιά:

— Ποιὸς κάνει βούλλες;

1. Δωμάτιον.
2. Ἀγωγή, μήνυσις.
3. Ἀόριστος τοῦ πααίνω.
4. Ὀφίς.
5. Τάπη.